

תפ"ח 42012/05/22 - מדינת ישראל נגד יוחנן עטיה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 42012-05-22 מדינת ישראל נ' עטיה(עציר)
תיק חיצוני: 199904/2022

בפני **כבוד השופט טרסי**
כבוד השופט דרואן-גמליאל
כבוד השופטת רוזנברג שיינרט
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים יוחנן עטיה (עציר)

החלטה

מהי תקופת האשפוז המרבית עליה יורה בית המשפט אגב הקביעה כי נאשם בעבירת רצח, לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת מחלת נפש, כאמור בסעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א - 1991 (להלן: "**החוק**")? זוהי השאלה הניצבת לפנינו בהליך זה.

ההליך עד כאן

נגד הנאשם הוגש ביום 19.5.22 כתב אישום אשר ייחס לו עבירה של רצח בכוונה - עבירה על סעיף 300(א) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, רצח הנאשם ביום 23.4.22 את אמו המנוחה, בדקירות סכין. במסגרת הליכי המעצר הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית, וביום 14.6.22 התקבלה חוות דעת מפורטת מטעם גורמי מב"ן לפיה סובל הנאשם ממחלת נפש מסוג סכיזופרניה פרנואידיה כרונית. עוד נקבע כי המחלה מצויה במצב פעיל וכי בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו פעל בהשפעת ההפרעה הפסיכוטית, לא ידע להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור, ועל כן לא היה אחראי למעשיו. במישור הדיוני, נקבע בחוות הדעת כי על רקע מצבו הנפשי אין הנאשם מסוגל להבין את מהות האשמה ולקבל סעד משפטי מסגורו, ולפיכך אינו כשיר לעמוד לדין וזקוק לאשפוז בתנאי מחלקה סגורה.

לאחר עיון מדוקדק בחוות הדעת ולאחר ששקלו ב"כ הצדדים את שיקוליהם, הציגו הם לפנינו ביום 13.7.22 עתירה משותפת להפסקת ההליכים ולמתן צו אשפוז כפוי, על רקע אי כשירות דיונית, כאמור בסעיף 15(א) לחוק. הסנגור המלומד אישר דבר קיומן של ראיות לכאורה לעבירת הרצח, ובהסכמת הצדדים הורינו על הפסקת ההליכים לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, ועל מתן צו אשפוז. בין הצדדים נותרה מחלוקת אחת ויחידה - מהי תקופת האשפוז המרבית שעל בית המשפט לקבוע בצו האשפוז בעניינו של הנאשם, כאמור בסעיף 15(ד1)(1) לחוק. בנושא זה טענו הצדדים בקצרה לפנינו, והפנו לפסיקה התומכת בעמדותיהם, הכול כמפורט להלן.

הוראות החוק, וגדר המחלוקת שלצידן

סעיף 15(ד1)(2) לחוק מבהיר, בצורה שאינה משתמעת לשני פנים, כי **"תקופת האשפוז... המרבית תהיה תקופת המאסר המרבית"**, כלומר תקופת המאסר הקבועה בחוק לצד העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום. לכאורה, נקודת המוצא הזו היא גם נקודת הסיום, וההכרעה בשאלת תקופת האשפוז המרבית אמורה להיות פשוטה, טכנית כמעט, זולת באותם מקרים, שהמקרה שלפנינו אינו נמנה עליהם, בהם מתעוררת טענה כי מדובר במקרה חריג בו בוצעה העבירה בנסיבות מקילות במיוחד, באופן המצדיק קביעת תקופת אשפוז קצרה יותר, בהתאם לסמכות המוקנית לבית המשפט בסעיף 15(ד1)(א2) לחוק.

ואכן, בהצעת החוק שהובילה לתיקון מס' 9 לחוק, ולנוסח העדכני של הסעיפים המסדירים סוגיה זו, הובהר מפורשות כי ההמלצה לקבוע כי תקופת האשפוז המרבית תהא תקופת המאסר המרבית נועדה לקבוע תקופה מרבית ברורה **"בלא מתן שיקול דעת לבית המשפט, באופן שייתר התדייניות ויספק ודאות באשר לתקופת האשפוז..."**. והנה, על אף ההנחיות הבהירות והרצון בוודאות ובקביעה שאינה דורשת הפעלת שיקול דעת, ניטשת גם עתה מחלוקת עזה בין הצדדים באשר לתקופת האשפוז המרבית שיש לקבוע לצד עבירת הרצח "הבסיסית". יסודה של המחלוקת בשינויים שהביאה עמה הרפורמה בעבירות ההמתה, כפי שזו באה לידי ביטוי בתיקון 137 לחוק העונשין, ונפרט.

כזכור, עד לכניסתה לתוקף של הרפורמה, הורה חוק העונשין כי לצד עבירת הרצח עונש אחד ויחיד - מאסר עולם חובה. הוראה זו הושלמה, בהקשר שלפנינו, שעניינו תקופת האשפוז המרבית, באמצעות הקביעה שבסעיף 15(ד1)(2)(ג) לחוק ולפיה תהא תקופת האשפוז המרבית בעבירה שדינה מאסר עולם חובה - 25 שנים. באשר לעבירות שלצידן עונש מאסר עולם שאינו חובה חלה הוראת סעיף 41 לחוק העונשין ולפיה במקרה כזה לא תעלה תקופת המאסר, ובהתאם לכך גם תקופת האשפוז המרבית, על 20 שנות מאסר. הנה כי כן, עד לכניסתו של תיקון 137 לחוק העונשין לתוקף, לא היה כל קושי לקבוע את תקופת האשפוז המרבית לכל סוגי העבירות. ככלל הייתה זו תקופת המאסר המרבית הקבועה בחוק לצד העבירה החמורה ביותר בכתב האישום, ובמקרים בהם מדובר היה במאסר עולם, הרי אם לא היה זה עונש חובה, תקופת האשפוז המרבית הייתה 20 שנה, ואילו אם מדובר היה בעונש חובה, כבעבירת הרצח - 25 שנה.

והנה, במסגרת תיקון 137 יצר המחוקק מדרג חדש לעבירות ההמתה, ובראשן לעבירת הרצח. המחוקק הבחין בין עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 301א לחוק העונשין, שלצידה מאסר עולם חובה, לבין עבירת הרצח "הבסיסית", לפי סעיף 300א לחוק העונשין, המורה כי **"הגורם בכוונה או באדישות למוותו של אדם, דינו - מאסר עולם"**, כלומר מאסר עולם שאינו חובה. כזכור, מורה סעיף 41 לחוק העונשין כי מאסר עולם שאינו חובה פירושו עונש של עד 20 שנות מאסר, אלא שבמסגרת תיקון 137 התווספה הוראת סעיף 311א לחוק העונשין ולפיה: **"על אף הוראות סעיף 41, בעבירה לפי סימן זה שדינה מאסר עולם ולא נקבע שהוא עונש חובה, רשאי בית המשפט להטיל מאסר עולם לתקופה בלתי קצובה או מאסר לתקופה שלא תעלה על שלושים שנים."**

התוצאה היא כי כאשר מופסקים ההליכים בגין אי כשירות דיונית לעמוד לדין בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות, תקופת האשפוז המרבית אינה מעוררת כל קושי, והיא עומדת גם היום על 25 שנים, כפי שמורה בבירור סעיף 15(ד1)(2)(ג), המתייחס ישירות לעבירה שדינה מאסר עולם חובה. אלא שבמסגרת תיקון 137 לחוק העונשין, מצא

המחוקק להבחין בין עבירת הרצח בנסיבות מחמירות, שלצידה עונש מאסר עולם חובה, לבין עבירת הרצח הבסיסית, שלצידה מאסר עולם שאינו חובה, אך נשמטה הוראת החוק המשלימה הנדרשת בנוגע לתקופת האשפוז המרבית שיש לקבוע לצד עבירת הרצח הבסיסית, ומכאן המחלוקת הדורשת הכרעה.

במהלך הדיון שמענו מב"כ המאשימה כי קיימים הליכי חקיקה, אשר הבשילו בשלב זה לתזכיר חוק, ואשר נועדו להשלים את הלקונה שנוצרה ולקבוע כי תקופת האשפוז המרבית לצד עבירת הרצח "הבסיסית" תהיה גם כן 25 שנה, בדומה לעבירת הרצח בנסיבות מחמירות. יש לקוות כי הסוגיה אכן תוסדר באופן כזה או אחר על ידי המחוקק, אך עד שכן ייעשה אין מנוס אלא להכריע על פי המצב המשפטי הקיים, וזאת גם אם מדובר בהכרעה שחשיבותה הפרקטית מצומצמת שהרי ברוב המקרים משוחרר הנאשם לפני תום תקופת האשפוז המרבית, בהתאם לשיקול דעתה של הוועדה הפסיכיאטרית.

אם כן, מהי תקופת האשפוז המרבית שיש לקבוע לצד עבירת הרצח הבסיסית - תקופת אשפוז בלתי קצובה, שהרי העונש במקרה מעין זה עשוי להיות, לפי סעיף 311א לחוק העונשין, מאסר עולם בלתי קצוב; אשפוז למשך 30 שנה, כאמור בחלופה השנייה שבסעיף 311א הנ"ל; 25 שנה, בדומה לעבירה שלצידה עונש מאסר עולם חובה; או אולי 20 שנה בלבד, ברוח סעיף 41 לחוק העונשין? שאלה זו טרם נדונה בבית המשפט העליון וטרם נפסקה בה הלכה, אך בתי המשפט המחוזיים נדרשו לה מספר פעמים. נסקור כעת בקצרה את העמדות המרכזיות שהובאו בפסיקה ואת נימוקיהן, ולאחר מכן נבחר את עמדתנו שלנו.

פסיקת בתי המשפט המחוזיים

אם נתעלם מהמקרים שהובאו לפנינו על ידי ב"כ הצדדים, בהם התבססה הקביעה בדבר תקופת האשפוז המרבית בעבירת הרצח "הבסיסית" על עתירה משותפת ומוסכמת בין הצדדים, הרי שהחלטות מנומקות בסוגיה שלפנינו ניתנו, עד כמה שידענו משגת, בשלוש הזדמנויות. נציג אותן בקצרה, על פי סדרן הכרונולוגי.

ראשונה היא החלטתו של בית משפט זה, בהרכב בראשות כב' סגנית הנשיאה, השופטת ברודי במסגרת תפ"ח (מרכז) 51530-09-19 מ"י נ' פלוני (9.3.20). באותו מקרה קבע ההרכב הנכבד כי תקופת האשפוז המרבית תהא 20 שנות מאסר. בית המשפט קבע כי על פי פרשנות לשונית-מילולית, אמור לחול סעיף 311א לחוק העונשין שקובע תקופה מרבית של 30 שנים, אך מדובר בתוצאה שהדעת אינה סובלת, שכן כאשר העונש המרבי הוא מאסר עולם חובה תקופת האשפוז קצרה יותר ועומדת על 25 שנים בלבד. על רקע זה נקבע שהפרשנות התכליתית הנכונה היא לקבוע שסעיף 311א יחול רק בעת הטלת עונש מאסר, ואילו על תקופת האשפוז המרבית ימשיך לחול סעיף 41 לחוק העונשין, שקובע תקופת מאסר מרבית של 20 שנים. פרשנות זו תיתן ביטוי למדרג הענישה שנקבע בתיקון 137 לחוק העונשין, והיא אף נתמכת בהיקש מסעיף 301ב(2) לחוק העונשין שעניינו המתה בנסיבות של אחריות מופחתת בשל הפרעה נפשית חמורה. סעיף זה קובע עונש מאסר מרבי למשך 20 שנים, כאשר בגין ההפרעה הנפשית הוגבלה במידה ניכרת יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו או את הפסול בהם או להימנע מעשיית המעשה, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש המקימה הגנה של אי שפיות. אם, כך על פי עמדת ההרכב, במצב של הפרעת נפש שאינה מגיעה לכדי אי שפיות המאסר המרבי הוא 20 שנים, דומה שמקל וחומר יש לקבוע כי בענייננו תקופת האשפוז אינה צריכה לעלות על 20

שנים.

עמדה שונה, ולפיה תקופת האשפוז המרבית במקרה מעין זה צריכה לעמוד על 25 שנה, נקבעה על ידי בית המשפט המחוזי בנצרת, בהרכב בראשות כב' סגנית הנשיאה השופטת הלמן במסגרת תפ"ח (נצרת) 7990-09-21 מ"י נ' פלוני (2.11.21). על פי עמדת ההרכב, הוראת סעיף 311א מחריגה מפורשות את סעיף 41 לחוק העונשין, ועל כן תקופת המאסר המרבית בעבירת הרצח "הבסיסית" היא 30 שנה או מאסר עולם, אך מאחר ותקופת האשפוז שנקבעה לצד עונש של מאסר עולם חובה עומדת על 25 שנה בלבד, ראוי לאמץ את הפרשנות המיטיבה עם הנאשם ולהשוות את תקופת האשפוז בין שתי עבירות הרצח. לטעמו של הרכב זה, אין להקיש מהמדרג העונשי שנקבע בתיקון 137 לתקופת האשפוז המרבית, ואף אין להקיש מסעיף 301ב(2) לחוק העונשין שכן מצבו הנפשי של הנאשם קיבל ביטוי במסגרת ההחלטה על הפסקת ההליכים נגדו, ואין לייחס לשיקולים אלה משקל נוסף במסגרת קביעת תקופת האשפוז. משהוסכם על קיומן של ראיות לכאורה לעבירת הרצח, אין הצדקה להיעזר במיין לעבירה הדירה תחת קורת גג של סעיף אחר. יתר על כן, נקבע, כי מה לי מאסר עולם חובה או שאינו חובה, בשני המקרים מדובר באותה תקופת מאסר שממנה יש לגזור את תקופת האשפוז המרבית - 25 שנה, על פי פרשנות המיטיבה עם הנאשם.

ההחלטה השלישית והאחרונה, ניתנה גם היא בבית משפט זה, על ידי הרכב בראשות כב' הנשיאה השופטת לורך, במסגרת תפ"ח (מרכז) 57644-07-21 מ"י נ' פלוני (7.3.22). במסגרת ההחלטה סקר ההרכב הנכבד את שתי הדעות הנוגדות שהובעו עד כה בפסיקה, וצירף את עמדתו לזו של אלו המצדדים בקביעת תקופת אשפוז מרבית של 20 שנים לצד עבירת הרצח "הבסיסית", וזאת משלושה נימוקים. ראשית, משקיימות מספר פרשנויות אפשריות להוראות החוק הרלוונטיות, יש לפנות לפרשנות המקלה ביותר עם הנאשם, כמצוות סעיף 34כא לחוק העונשין. שנית, ראוי כי מדרג הענישה שנקבע בתיקון 137 יבוא לידי ביטוי גם בעת קביעת תקופת האשפוז המרבית. בתוך כך הוסבר כי עבירת הרצח "הבסיסית" כוללת היום הן מעשי המתה שבוצעו **בכוונה**, והן כאלה שבוצעו מתוך **אדישות**, בעוד עבירת הרצח הקודמת כללה יסוד נפשי מחמיר של **כוונה תחילה**, ונקבעה תקופת אשפוז מרבית תואמת של 25 שנים. שלישית, בהתאם לסעיף 301ב(2) לחוק העונשין, אילו היה הנאשם כשיר ואחראי, תוך שביצע את מעשה ההמתה בנסיבות של הפרעה נפשית חמורה, היה מורשע בעבירה שעונשה המרבי 20 שנות מאסר, ויש על כן לראות בכך את תקופת האשפוז המרבית.

הכרעתנו ונימוקיה

לאחר שנתנו דעתנו לעמדות ולנימוקים שהובאו עד כה בפסיקה, סבורים אנו כי במצב המשפטי הנוכחי, עד להשלמת הליכי החקיקה, תקופת האשפוז המרבית שיש לקבוע במקרה של הפסקת הליכים בגין אי כשירות לעמוד לדין בעבירת הרצח "הבסיסית" היא 25 שנים, וננמק.

אך לפני ימים אחדים הזכיר בית המשפט העליון מושכלות ראשונים בתחום פרשנות הדין הפלילי, ובדבר היחס בין הפרשנות הלשונית לזו התכליתית. הנה כך מצאו הדברים את ביטויים בדברי כב' המשנה לנשיאה (בדימוס) הנדל במסגרת ע"פ 8729/20 **כהן נ' מ"י** (21.7.22):

"רב משקל תכלית החוק בעת התהליך הפרשני. היא זו שעשויה להכריע בעת שנוצרת מחלוקת פרשנית. אך זאת יש להדגיש: מחלוקת פרשנית נוצרת מלכתחילה רק אם הלשון מאפשרת לפרש את החוק במספר דרכים. רק אז ניתן להמשיך ולהכריע בין הפרשנויות הלשוניות האפשריות באמצעות בחינת התכלית. הלשון היא השער, שיכול להיות רחב ויכול להיות צר, אך לעולם יש לעבור בו בשלב הראשון."

לטעמנו, לשון החוק אינה מאפשרת כלל לשקול את האפשרות לקבוע תקופת אשפוז מרבית בת 20 שנים כאשר מדובר בעבירת הרצח "הבסיסית", אפילו ניתן למצוא נימוקים מתחום הפרשנות התכליתית שבכוחם לתמוך בפרשנות מעין זו. עמדתנו זו נעוצה בלשונו הברורה של סעיף 311א לחוק העונשין, אשר מחריג מפורשות את הוראת סעיף 41 לחוק העונשין ומורה כי בעבירה בה עסקין **"רשאי בית המשפט להטיל מאסר עולם לתקופה בלתי קצובה או מאסר לתקופה שלא תעלה על שלושים שנים"**. כזכור, לפי סעיף 15(ד1)(2) לחוק, **"תקופת האשפוז... המרבית תהיה תקופת המאסר המרבית"**. לפיכך, תקופת האשפוז המרבית בעבירת הרצח "הבסיסית" חייבת להיגזר מתוך הביטוי **"מאסר עולם לתקופה בלתי קצובה או מאסר לתקופה שלא תעלה על שלושים שנים"**, ביטוי שאין בו כל אחיזה, ולו ראשונית, לפרשנות לפיה יכולה תקופת האשפוז המרבית לעמוד על 20 שנים בלבד.

יש להודות על האמת, אותו ביטוי גם אינו מתייחס מפורשות לאפשרות של קביעת תקופת אשפוז מרבית בת 25 שנים, אך בהקשר הזה קמה לנו נקודת משען בדמות סעיף 15(ד1)(2)(ג) לחוק, הקובע כי תקופת האשפוז המרבית בעבירה שדינה מאסר עולם חובה היא 25 שנים. סעיף זה, על פי לשונו, אינו חל ישירות על ענייננו, שכן עסקין בעבירה שלצידה מאסר עולם שאינו חובה, אך אין הוא שולל את יישום ההנחיה הכלולה בו גם במקרה הנוכחי. הסעיף שותק בכל הנוגע לשאלה בה עלינו להכריע, אך נוסחו יכול להתיישב עם החלטתו גם במקרה דנן.

כעת, כאשר מצוידים אנו בהוראות חוק שלשונן מאפשרת מספר פרשנויות, האחת, עונש מרבי של מאסר עולם לתקופה בלתי קצובה או לתקופה שלא תעלה על 30 שנה, והשנייה כזו הקובעת תקופת אשפוז של 25 שנה לעבירה שלצידה מאסר עולם חובה, מבלי להתייחס ישירות למאסר עולם שאינו חובה, נפתחת האפשרות ליישום כללי פרשנות תכליתית. כללים אלה מובילים לטעמינו לכך שיש לאמץ את הפרשנות לפיה גם במקרה הנוכחי תעמוד תקופת האשפוז המרבי על 25 שנים, וזאת משלושה טעמים, שחלקם כבר הוזכרו על ידי קודמינו.

ראשית, כפי שצינו כל ההרכבים שדנו עד כה בסוגיה זו, הדעת אינה סובלת תוצאה לפיה לצד עבירת הרצח בנסיבות מחמירות תיקבע תקופת אשפוז מרבית בת 25 שנים ואילו לצד עבירת הרצח "הבסיסית" תיקבע תקופת אשפוז ארוכה יותר. שנית, תקופת האשפוז המרבית צריכה להיגזר מתקופת המאסר המרבית, שהיא, גם במקרה שלפנינו, מאסר עולם בלתי קצוב, וכפי שציין בית המשפט המחוזי בנצרת בהחלטתו, במה שונה דינו של מאסר עולם שנגזר כעונש חובה מזה שנגזר מתוך שיקול דעת, כך או כך מאסר עולם בלתי קצוב הוא, ועל כן גם תקופת האשפוז המרבית צריך שתהא זהה. שלישית, נזכיר גם אנחנו את הוראות הדין לפיהן כאשר קיימות מספר פרשנויות אפשריות סבירות, יש לפנות לפרשנות המקלה ביותר עם הנאשם, כאמור בסעיף 34א לחוק העונשין.

בשולי הדברים נציין כי איננו שותפים לעמדה לפיה ראוי להקיש על השאלה שלפנינו מהוראת סעיף 301ב(2) לחוק

העונשין, שעניינה אחריות מופחתת על רקע הפרעה נפשית חמורה. בהיבט הדיוני, ובשים לב לכך שענייננו בהפסקת הליכים בשל אי כשירות לעמוד לדין, ולא בזיכוי בהתאם למתווה אשקר, אזי לנוכח ההסכמה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לעבירת הרצח, אין מקום להידרש לעבירות חלופיות.

לא זו אף זו, גם בהיבט המהותי, אין לטעמנו הצדקה להקיש מאותו סעיף, שכן סייג אי השפיות והוראות האחריות המופחתת אינם יכולים לחול במקביל. סעיף 301ב(2) לחוק העונשין עוסק במצבים בהם: **"בשל הפרעה נפשית חמורה... הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש כאמור בסעיף 34ח..."**, משמע מצבים שבהם חל סייג אי השפיות הוחרגו מפורשות מתחולת הסעיף. סעיף האחריות המופחתת יחול אפוא רק במצבים בהם ימצא הנאשם אחראי למעשיו, וממילא לא תשמש תקופת המאסר בת 20 השנים שנקבעה לצדו בסיס לקביעת תקופת אשפוז מרבית, אלא אך לקביעת משך המאסר.

נפנה, בהקשר זה, לפסק הדין בע"פ 2531/19 **פלונית נ' מ"י** (26.5.21), שם נקבע בדעת רוב כי הגנת אי השפיות אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם העבירה של המתת תינוק, לפי סעיף 303 לחוק העונשין, שכן אחד מיסודות הסעיף הנ"ל הנו מצב של "ערעור שיקול הדעת", שאינו מגיע לכדי אי שפיות. היות שהדברים מוזכרים למעלה מהצורך, נסתפק בכך שנפנה לדברי כב' השופט גרוסקופף, בהם הבהיר את הרציונל העומד ביסוד הדברים, באופן המדגיש גם את עמדתנו שלנו: **"כשם שנאשם אינו יכול לטעון לתחולתם במצטבר (להבדיל מתחולה לחלופין) של סייג אי השפיות והסדרי הענישה/האחריות המופחתת, כך גם אין לאפשר לנאשמת לטעון לתחולתם במצטבר (להבדיל מתחולה לחלופין) של סייג אי השפיות ושל סעיף 303 לחוק העונשין"**.

מכל מקום, כמפורט לעיל, פרשנות הוראות החוק הקיים מובילה לדעתנו אל המסקנה לפיה יש להחיל גם על המקרה שלפנינו את הוראת סעיף 15(ד1)(2)(ג) לחוק. לפיכך, ובהמשך להחלטה העקרונית בדבר מתן צו אשפוז מיום 13.7.22, אנו מורים כי תקופת האשפוז המרבית מכוח הצו תהא 25 שנים מיום הוצאתו.

העתק יועבר לב"כ הצדדים ולפסיכיאטר המחוזי. צו האשפוז הכפוי יתוקן בהתאם.

ניתנה היום, ג' אב תשפ"ב, 31 יולי 2022, בהעדר הצדדים.